

РОБЪРТ ХАУЪРД ЧЕРНИЯТ КОЛОС

Превод от английски: Иван Златарски, —

chitanka.info

*„Нощта на Властта, когато Съдбата се
прокрадваше по световните коридори като
колос, току-що надигнал се от извечния си
гранитен трон...”*

(Е. Хофман Прайс,
„Момичето от
Самарканд“)

Единствено вечната тишина се беше спуснала над тайнствените руини на Кутчемес, но страхът бе там: Страх, който потръпваше в съзнанието на Шеватас-крадеца, карайки го да диша тежко и остро през здраво стиснатите зъби.

Той стоеше като нищожен атом на живота сред колосални паметници на опустошение и изоставеност. Дори черната точка на лешояд не можеше да се види в огромния син купол на небето, изпепелен от жаркото слънце. Навсякъде се издигаха мрачните останки на една друга, забравена епоха: огромни полусрутени кули, забили назъбените си върхове в небето; дълги, начупени линии на натрошени стени; паднали каменни блокове с циклопски размери — разбити образи, с полуизтрити от ветрове и пясъчни бури ужасяващи очертания. Никакви признаци на живот от хоризонт до хоризонт, единствено онази пустош на голата пустиня, от която замира дъха, разсечена от кривуличещото корито на отдавна пресъхнала река. И сред тази необятност — блестящите хищно озъбени руини, колоните, издигнали се като пречупени мачти на потънали кораби, а над всичко това — доминиращ купол от слонова кост, пред който Шеватас стоеше треперейки.

Основата на купола представляваше гигантски пиедестал от мрамор, издигнал се от онова, което преди време са били терасовидно оформените брегове на древна река. Широки стъпала водеха до величествена бронзова врата в купола, който почиваше върху основата си като някакво гигантско яйце, срязано по средата. Самият купол бе от чиста слонова кост, която блестеше сякаш някакви неизвестни ръце се грижеха да бъде полирана. По същия начин блестеше и острият златен връх в центъра на купола, както и надписът, изсечен в златни йероглифи по периферията. И въпреки, че едва ли имаше жив човек, който да го прочете, Шеватас потръпваше от мрачните предчувствия, които този надпис събуждаше. Защото този надпис бе поставен от

много древна раса, чийто митове бяха свързани с образи, несънувани от новите племена.

Шеватас — един от големите крадци на Замора, бе жилест и с гъвкаво тяло. Малката му кръгла глава беше обръсната, а единственото му облекло бе набедрена препаска от яркочервена коприна. Както всички хора от неговата раса, той бе много тъмен и на тясното му като на лешояд лице горяха нищо непропускащи черни очи. Дългите му, тънки и заострени пръсти бяха бързи и неспокойни като крилцата на молец. На позлатения му колан висеше поставен в ножница от орнаментирана кожа къс, тънък меч, чиято дръжка бе инкрустирана със скъпоценни камъни. Шеватас придържаше оръжието си с необикновено внимание. От време на време той даже потрепваше при допира на ножницата до голото му бедро. Но тази предпазливост не бе лишена от основания.

Такъв бе Шеватас — крадец, известен между крадците, чието име бе произнасяно с боязън във вертепите на Маул и в мрачните скривалища зад храмовете на Бел, възпяван в песни и споменаван в митове в продължение на хилядолетия. И въпреки това, в сърцето на Шеватас се бе загнездил страхът, докато стоеше пред купола от слонова кост в Кутчемес. Дори глупак можеше да види, че в тази постройка има нещо неестествено — тя бе изложена на вятър и слънце цели три хилядолетия, но нейното злато и слонова кост се издигаха така ярки и блестящи, както в деня, когато са били издигнати от безименни ръце на бреговете на една безименна река.

Тази неестественост бе в хармония с атмосферата на тези обитавани от демони руини. И самата пустиня бе в загадъчната област, простираща се югоизточно от земите на Шем. Шеватас знаеше, че само няколко дни път с камила в обратна посока — на югозапад, ще доведат пътешественика до великата река Стикс в точката, в която тя завива под прав ъгъл и потича ма запад за да излее водите си накрая в далечното море. И от мястото на завоя започваха земите на Стигия — тъмногърдата любима на Запада, чиито владения, напоявани от великата река, се издигаха от пясъците на заобикалящата я пустиня.

На изток, знаеше Шеватас, пустинята отстъпваше пред степите, стигащи до хирканското кралство Туран, чието варварско великолепие се бе разположило по бреговете на голямото вътрешно море. Една седмица езда на север и пустинята преминаваше в плетеница от голи

хълмове, зад които започваха плодородните плата на Кот — най-южното кралство на Хайборейската епоха. На запад пустинята се сливаше с пасбищата на Шем, който стигаше до океана.

Всичко това бе известно на Шеватас без той да му придава някакво особено значение, така както човек познава улиците на своя град. Той обичаше далечните пътувания и бе грабил от съкровищата на много кралства. Но сега той се колебаеше и потръпваше пред най-голямото приключение и пред най-богатото съкровище от всички досега.

В този купол от слонова кост лежаха костите на Турга Хотан, черния магьосник, който бе царувал в Кутчемес преди три хилядолетия, през времената когато двете кралства Стигия и Ахерон се простираха далече на север от великата река — над пасбищата на Шем и нагоре към платата. Тогава великото преселение на Хайборейците заля земите южно от люлката на тяхната раса в близост до северния полюс. Преселението бе едно неумолимо придвижване, продължило векове и епохи. Но по време на царуването на Турга Хотан, последния магьосник на Кутчемес, сивооки варвари с кестеняви коси, облечени във вълчи кожи и люспести ризници, бяха нахлули от север и с железните си мечове изсякоха царството Кот. Те преминаха през Кутчемес като приливна вълна, заливайки мраморните кули с кръв и кралство Ахерон падна в огън и руини.

Но още докато опустошаваха улиците на този град и съсичаха стрелците му, Турга Хотан погълна странна и ужасна отрова, след което жреци с маски на лицата поставиха и заключиха тялото му в гробницата, която сам той бе приготвил. Верните му служители загинаха пред стените на гробницата, удавени в кръв, но варварите не можаха да разбият вратата ѝ, нито дори съумяха да оставят с чукове или огън следи по постройката. Не след дълго те напуснаха, оставяйки величествения град в развалини, а в увенчаната с купол от слонова кост гробница Турга Хотан спеше неосквернен, докато червеят на разрухата гризеше разпадащите се кули и дори реката, която бе напоявала неговите земи в отколешни времена, потъна в пясъците за да пресъхне завинаги.

Много крадци бяха опитвали да заграбят съкровището, което, преданието твърдеше, лежало на купове около изгнилите кости вътре в гробницата. И много крадци бяха намерили гибелта си на прага ѝ, а

още повече бяха преследвани от влудяващи сънища за да умрат накрая с пяна на устата.

Ето защо Шеватас потръпваше изправен с лице към гробницата и тръпките му не се дължаха само на легендата за огромната змия, която била охранявала костите на мага. Над всички митове за Турга Хотан лежеше покрива на ужаса и смъртта. От мястото, където крадецът продължаваше да стои, можеха да се видят развалините на огромната зала, където по време на празниците оковани пленници бяха чакали на колене докато главите им бъдат отсечени от жреца-крал в чест на Сет — божеството на Стигия с образ на змия. Някъде наблизо се е намирала и ямата — тъмна и ужасна, където обезумелите жертви били давани за храна на безименно, безформено, чудовищно същество, което е изпълзявало от друга, по-дълбока и по-кошмарна пукнатина в земята. Легендите правеха от Турга Хотан нещо повече от човек; той все още бе боготворен в отмиращ култ, чийто последователи изковаваха образа му върху монети, предназначени да се заплати последното пътуване на техните покойници по онази велика река на тъмнината, на която Стикс е само материална сянка. Шеватас беше виждал този образ върху монети откраднати изпод езиците на мъртъвците и той се бе запечатал неизличително в съзнанието му.

Той подтисна страха си и изкачи стъпалата, водещи до бронзовата врата, чиято гладка повърхност не предлагаше нито резе, нито ключалка. Но не случайно той бе получил достъп до тайнствени култове, не напразно бе изслушвал мрачните тайни, споделяни шепнешком от поклонниците на Скекос в среднощна доба и бе чел забранените, обковани в железни корици книги на Вателос Слепеца.

Коленичил пред портала, той опипа прага с изтръпнали пръсти и с връхчетата им намери издатини твърде малки за да бъдат забелязани с око или да бъдат открити от по-неопитни пръсти. Той натисна издатините предпазливо, като следваше особена схема и шепнеше отдавна забравени заклинания. Когато натисна последната издатина, той отскочи бързо назад и нанесе с отворена длан бърз, остър удар в самия център на вратата.

Не се чу нито щракването на пружина, нито скърцането на панта, но вратата се отдръпна навътре и Шеватас шумно изпусна въздух през здраво стиснатите си зъби. Пред очите му лежеше къс, тесен коридор. Вратата се бе плъзнала по дължината на коридора и сега стоеше

изправена в другия му край. Подът, тавана и стените на този подобен на тунел отвор бяха от слонова кост, а през отвор в една от стените безшумно изпълзя виещо се ужасяващо същество, което се изправи и втренчи гневен поглед в натрапника със страшните си светещи очи: змия, дълга шест метра с блестящи, дъгоцветни люспи.

Крадецът не загуби време за разсъждения от какви черни дупки под гробницата бе дошло чудовището. Той ловко изтегли меч си и от острието му прокапа зеленикава течност, точно като онази, която се стичаше по извитите зъби на змията. Това острие бе потопено в отрова подобна на змийската и самото получаване на тази отрова от обитаваните от злокобни твари блата на Зингара би било достойно за сага.

Шеватас предпазливо пристъпи напред на пружиниращи крака с леко подгънати колена, готов мигновено да отскочи накъдето се наложи. И наистина, нужна му бе всичката координирана скорост, на която бе способен, в момента, когато змията изви глава назад и нанесе удара си, изстрелвайки цялата си дължина напред като светкавица. Въпреки готовността си и независимо от бързината си, Шеватас щеше да загине, ако не му бе помогнал шанса. Неговият добре обмислен план да отскочи встрани и да нанесе удар по изнесената напред глава бяха обезсмислени от заслепяващата скорост на атаката. Единственото, за което крадецът има време бе да протегне меч пред себе си, неволно да затвори очи и да извика. В следващия момент мечът бе изтръгнат от ръката му и коридорът се изпълни с шум на биещо се тяло, издаващо звуци като удари с бич.

Отваряйки очи и изненадан, че е все още жив, Шеватас видя извиващото се във фантастични гърчове слюзесто тяло на змията със забит между челюстите ѝ меч. Абсолютният шанс я бе изпратил точно срещу острието му, което той слепешком бе държал насочено напред. След малко, когато отровата окажа действието си, змията се отпусна на блестящи, леко потръпващи пръстени.

Крадецът бързо я прескочи и се насочи към вратата, която този път се плъзна встрани, разкривайки вътрешността на купола. Шеватас извика, защото вместо в абсолютна тъмнина той бе попаднал в помещение, осветено яркочервено, а светлината пулсираше по един начин, трудно поносим за очите на смъртен. Тя се излъчваше от гигантски червен скъпоценен камък, закрепен високо на вътрешната

страна на купола. Шеватас зяпна, въпреки че бе свикнал с гледката на скъпоценности. И съкровището бе на мястото си, натрупано в замайващо изобилие: купчини диаманти, рубини, сапфири, тюркоази, опали, изумруди; зикурати от нефрит, черен кехлибар, лапис лазули; пирамиди от златни клинове; теокали от сребърни слитъци; мечове с ефеси, обсипани в скъпоценни камъни и поставени в позлатени ножници; златни шлемове, украсени с оцветени конски опашки или пера в черно и червено; брони от сребърни плочки; погребални одежди обшити със скъпоценности, в които са били обличани войните преди хилядолетия преди да бъдат положени в гробниците им; чаши, издълбани от единствен скъпоценен камък; черепи, облицовани в злато, с лунен камък в очните ку-хини; огърлици от човешки зъби, инкрустирани със скъпоценни камъни. Подът от слонова кост бе покрит цяла педя със златен прах, който проблясваше под алената светлина с милиони примигващи точки. Крадецът стоеше захласнат в тази замайваща страна на магия и величие, стъпвайки с обутите си в сандали нозе по звезди.

Но очите му бяха приковани върху кристалния пиедестал, който се издигаше в средата на блестящия безпорядък, директно под светещия червен камък и на който би следвало да лежат изтлели кости, превърнати в прах от лениво източващите се векове. И докато гледаше, кръвта на Шеватас се отдръпна от тъмните черти на лицето му, гръбнакът му се вледени, кожата на гърба му настръхна от ужас, а устните му беззвучно помръдваха. И неочаквано той намери гласа си за да издаде страшен писък, който грозно отекна под купола. А след това тишината на вековете отново се спусна над руините на мистериозния Кутчемес.

2

Слухове се разнасяха навсякъде из градовете на Хайборейците. Те настигаха керваните — дълги върволици от натоварени камили, пристъпващи през пясъците, предвождани от стройни мъже с ястребов поглед, облечени в бели кафтани. Те се разпространяваха от овчарите по пасбищата, от обитателите на палатки на обитателите на каменните градове, където крале с къдрави синьо-черни бради се прекланяха пред шкембести богове, извършвайки странни ритуали. Слуховете стигаха до веригата хълмове, където изпити предводители на племена, взимаха полагаемото им се от керваните. Тези слухове бяха донесени до плодородните плата, където величествени градове се издигаха край сини езера и реки; те маршируваха по широките бели пътища, осеяни с волски талиги, сгушили се стада, богати търговци, рицари в стоманени брони, стрелци и богослужители.

Слуховете идваха от пустинята, простираща се източно от Стигия, далече на юг от хълмовете на Кот. Нов пророк се бил появил сред номадските племена. Мъжете говореха за междуплеменна война, за събиране на лешоядите на югоизток и за ужасен предводител, който е повел своята нарастваща войска от победа към победа. Стигийците — една вечна заплаха за северните нации, очевидно нямаха нищо общо с това, защото сами струпваха армии по източните си граници, а техните жреци подготвяха магии, с които да се противопоставят на магьосника от пустинята, когото хората нарекоха Натохк — Забуления, защото лицето му винаги бе скрито под маска.

Но нашествието настъпваше на север и чернобради крале намираха гибелта си пред олтарите на шкембестите си богове, а градовете им, заградени с ниски стени, потъваха в кръв. Хората разказваха, че цел на Натохк и неговите припяващи химни поклонници са Хайборейските плата.

Нападенията откъм пустинята не бяха нещо необичайно, но сега ставаше дума за нещо повече от нападение. Разказваше се, че Натохк е сплотил тридесет номадски племена и петнадесет града под

предводителството си и че бунтовнически настроен стигийски принц се е присъединил към него. Последното придаваше на събитието характера на истинска война.

Характерно за тях, повечето от Хайборейските нации бяха склонни да игнорират нарастващата заплаха. Но в Хорайа, изсечена от шемитските земи от мечовете на котските търсачи на приключения, гледаха на ставащото със загриженост. Намирайки се югоизточно от Кот, там щяха да понесат главния удар на нападението. А младият крал бе пленник на коварния крал на Офир, който се колебаеше дали да го върне на престола срещу огромен откуп или да го предаде на врага му, стиснатия крал на Кот, който предлагаше изгоден договор вместо злато. Междувременно юздите на управлението бяха в ръцете на младата принцеса Ясмела, сестра на краля.

Певци бяха възпели красотата ѝ из страните на Запада и тя се гордееше с кралската си династия. Но тази вечер гордостта бе паднала от раменете ѝ като пелерина. В нейната спалня, чийто таван бе купол от лапис лазули, чийто мраморен под бе покрит с редки кожи и по чийто стени имаше златни фризове, десет девойки — дъщери на благородници, крайниците на които бяха покрити от гривни обсипани със скъпоценности, непробудно спяха върху кадифени възглавници около кралското легло, поставено на златен подиум и покрито с копринен балдахин. Но принцеса Ясмела не беше в това копринено легло. Тя лежеше гола, просната по корем върху мрамора като най-унижена робиня, тъмната ѝ коса бе пръсната разпиляна по раменете, а тънките ѝ пръсти бяха вплетени. Тя лежеше и се извиваше от ужаса, който вледеняваше кръвта в гъвкавите ѝ крайници, разширяваше красивите ѝ очи, гъделичкаше я неприятно в корените на тъмната ѝ коса и караше кожата на красиво оформения ѝ гръб да настръхва.

Над нея, в най-тъмния ъгъл на мраморната спалня, се носеше огромна, безформена сянка. Това не бе живо същество от плът и кръв. Това бе съсирек от тъмнина, несигурен образ на зрението, чудовищен инкуб, роден от нощта, който би могъл да се счете за творение на потопения в сън мозък, ако не бяха точките яркожълт пламък, които светеха като две очи през тъмнината.

И нещо повече, от него се разнасяше глас — ниско, нечовешко съскане, което повече приличаше на онова, издавано от змия, отколкото на каквото и да е било друго и което очевидно не можеше да

излиза от човешки устни. Този звук, както и онова, което се казваше, изпълваше Ясмела с разтърсващ ужас, толкова непоносим, че тя извиваше стройното си тяло като под ударите на бич, сякаш да освободи съзнанието си от оскърблението чрез физическо изтезание.

— Ти си белязана да бъдеш моя, Ясмела — разнасяше се насмешливия шепот. — Още преди да се събудя от дългия си сън, аз те бях избрал и бленувах за тебе, но бях задържан от древното заклинание, с помощта на което избягах на враговете си. Аз съм душата на Натохк — Забуления. Погледни ме добре, принцесо! Скоро ти ще принадлежиш на телесното ми превъплъщение и аз ще те любя!

Съскането заглъхна в похотливи обещания, а Ясмела изохка и заудря ужасена мраморните плочи с малките си ръце.

— Аз спя в спалнята на двореца в Акбитана — продължи съскащия шепот. — Там лежи тялото ми в рамката си от кости и плът. Но това е само една празна черупка, от която духът е отлетял за един кратък момент. Ако можеше да погледнеш от клетката си в двореца, щеше да осъзнаеш безсмислието на съпротивлението. Пустинята представлява розова градина под луната, в която цъфтят огньовете на стотици хиляди воители. И докато лавината се носи напред, помитайки всичко, нараствайки и ускорявайки се, аз ще нахлуя в земите на древните си врагове. От черепите на кралете им ще си направя чаши, а жените и децата им ще станат роби на робите на моите роби. О, колко силен станах през дългите години на очакване... Но ти, принцесо, ще бъдеш моята кралица! Ще те науча на отдавна забравените древни начини да се доставя удоволствие. Ние ... — И пред потока от невероятни непристойности, който се изливаше от колосалната сянка, Ясмела се сви и сгърчи като от бич, стоварващ се върху фината ѝ гола плът.

— Помни! — прошепна ужасяващото създание — Няма да изтекат много дни преди да дойда за да поискам своето!

Ясмела, въпреки че бе забила лице в плочките и бе запушила уши с нежните си пръсти, като че ли продължаваше да чува странния звук, напомнящ ѝ за пляскащите крила на прилепи. След малко, страхливо повдигна поглед и видя само луната, която хвърляше през прозореца лъч, пронизал като сребърен меч мястото, където до преди малко се бе крил фантомът. Треперейки с цялото си тяло, тя се изправи, залитна към сатенения диван и се хвърли върху него,

ридаейки истерично. Девойките продължаваха да спят, но една от тях се разбуди, прозя се, протегна стройната си фигура и примигвайки се озърна. В следващия момент тя се озова коленичила до дивана и прегърна Ясмела през кръста.

— Беше ли ... пак ли...? — разтвори тя с уплаха очи.

Ясмела се вкопчи в нея конвулсивно.

— О, Ватиса, То се появи отново! Видях Го ... чух Го да говори! Спомена ми името си — Натохк! Казва се Натохк! Не е било кошмар ... Беше над мен, докато момичетата спяха като упоени. Какво ... О, какво трябва да направя?

Ватиса завъртя златната гривна на ръката си докато размисляше.

— Принцесо, — каза тя — очевидно е, че смъртен не може да се справи с Него и че амулета, който жреците на Ищар ти дадоха е безполезен. Остава ти да потърсиш забравения оракул на Митра.

Въпреки пресните си спомени Ясмела потръпна. Боговете на миналото се превръщаха в дяволи на бъдещето. Котите отдавна бяха изоставили поклонничеството пред Митра, забравяйки атрибутите на този всеобщ Хайборейски бог. Ясмела имаше неясната идея, че след като е древно, от това следва, че божеството е и ужасно. Всички се страхуваха от Ищар, както и от всички богове на Кот. Котската култура и религия бяха резултат от деликатното смесване на шемитската и стигийската. Семплите обичаи на Хайборейците бяха в силна степен повлияни от чувствените, склонни към лукс, но и към деспотизъм обичаи на Изтока.

— А Митра ще ми помогне ли? — Ясмела хвана ръката на Ватиса с надежда. — След като се покланяме пред Ищар толкова време ...

— Разбира се! — Ватиса бе дъщеря на офирски жрец, който бе дошъл с навиците си, когато избяга от политическите си врагове, търсейки убежище в Хорайа. — Иди в храма! Аз ще дойда с тебе.

— Ще го направя! — Ясмела се изправи, но възрази, когато Ватиса предложи да я облече. — Не е подходящо да отида в храма, облечена в коприна. Ще отида съблечена, на колене, както подхожда на молител, иначе Митра ще помисли, че ми липсва смирение.

— Глупости! — Ватиса не уважаваше особено обичаите на този според нея фалшив култ. — Митра желае хората да стоят прави пред

него, не да пълзят по корем като червеи, нито да проливат кръвта на животни на олтара му.

Укорена по този начин, Ясмела позволи на девойката да я облече в копринена блуза без ръкави, върху която сложи копринена туника, пристегната в кръста с широк кадифен колан. Обу стройните си крака в сатенени чехли и Ватиса оправи къдрите на тъмната ѝ коса с няколко умели докосвания. След това принцесата последва момичето, което изтегли встрани позлатен панел в стената и дръпна резето на скритата зад него врата. Те влязоха в дълъг, извиващ се коридор, бързо тръгнаха по него, минаха през друга врата и се озоваха в просторна зала. Тук охраняваше часови с позлатен шлем, посребрена кираса, позлатени ръкавели и бойна секира с дълга дръжка в ръцете.

Ясмела направи жест за да изпревари възклицанието му, а той отдаде чест и отново зае поста си край вратата, неподвижен като бронзова статуя. Момичетата минаха през залата, която изглеждаше необятна и прозрачна в светлината на светилниците, окачени по дългите стени и слязоха по стълбище, където Ясмела трепваше при всяка съзряна сянка, скрита в ъглите на стените. Три етажа по-долу те поспряха в един тесен коридор, чийто извит таван бе покрит със скъпоценни камъни, чийто под бе застлан с кристални блокове и чийто стени бяха украсени с позлатени фризове. Те се прокраднаха през блестящия коридор и хванати ръка за ръка се озоваха пред широк инкрустиран портал.

Ватиса отвори вратата, разкривайки светилище, отдавна забравено почти от всички с изключение на няколкото и то кралски особи, посетители на двора на Хорайа, заради които този храм все още се поддържаше. Ясмела не бе влизала в него по-рано, макар да бе родена в двореца. В сравнение с богато украсените светилища на Ищар, това място бе просто и обикновено, но се чувствуваше достойнството и красотата, характерни за религията на Митра.

Таванът беше висок, но не куполообразен и бе облицован с обикновен бял мрамор, така както пода и стените, по които имаше дълъг златен фриз. Зад олтар от яснозелен нефрит неизцапан от жертвоприношения, имаше пиедестал, на който можеше да се види материалното превъплъщение на божеството. Ясмела със страхопочитание изгледа широките масивни рамене, строгите изчистени черти — широко разположени очи, величествената като на

патриарх брада, дебелите кичури на къдриците, прихванати с проста лента на слепоочията. Това, макар тя да не го знаеше, бе изкуство в най-висшата си форма — освободеното, неограничавано художествено изразяване на една високо естетична раса, непоковарена от условностите на символизма.

Тя падна на колене, а след това и по очи, независимо от укорите на Ватиса, а последната за по-сигурно последва примера ѝ, защото в крайна сметка тя беше само едно момиче, а светилището на Митра навяваше боязън. Но дори и в това положение тя не можа да се въздържа да не прошепне в ухото на Ясмела:

— Това е просто символ на бога. Никой не твърди, че знае как изглежда Митра. Това го представя просто в идеализиран човешки облик, толкова близо до идеала, колкото човешкия мозък може да си го представи. Той не населява този студен камък, както твоите жреци твърдят за Ицар. Той е навсякъде, над нас и около нас, а сам обитава високо сред звездите. Но тук е неговият фокус. Затова, обърни се към него.

— Какво да кажа? — прошепна Ясмела, заеквайки от страх.

— Преди да кажеш каквото и да е, Митра вече знае мислите ти ... — започна Ватиса. Изведнъж и двете трепнаха, защото във въздуха над тях заговори глас. Дълбоките, спокойни, като от камбана тонове се разнасяха както от статуята, така и от всичко останало в храма. Отново Ясмела трепереше пред безтелесния глас, който се обръщаше към нея, но този път не от ужас или отвращение.

— Не говори, дъще, защото зная твоята нужда — чу се напевен, носещ се на музикални вълни глас, ритмично вибриращ около тях. — Само по един начин можеш да спасиш кралството си и спасявайки го, да спасиш и света от зъбите на змията, която е изпълзяла от тъмнината на вековете. Излез на улицата сама и постави съдбата на кралството си в ръцете на първия човек, който срещнеш там.

Думите затихнаха и момичетата се спогледаха. След това се изправиха, предпазливо излязоха и не проговориха преди да се озоват отново пред спалнята на Ясмела. Принцесата погледна през златните решетки на прозорците. Луната бе залязла. Отдавна бе преминало полунощ. Шумовете на пировете бяха заглъхнали из градините и под покривите на града. Хорайа спеше под звездите, които като че ли се

отразяваха в светилиниците, примигващи в градините, по улиците и на покривите на домовете.

— Какво ще направиш? — прошепна Ватиса, треперейки неудържимо.

— Подай ми пелерината — отговори Ясмела, стискайки зъби.

— Но сама из улиците, в този час! — възкликна Ватиса.

— Митра го каза! — отговори принцесата. — Може да е глас на бога или трик на жрец. Няма значение. Отивам!

Тя загърна гъвкавото си тяло в голямата копринена пелерина, постави на главата си кадифена шапчица, от която падаше воал, забързано мина през коридорите и се озова пред бронзова врата, където цяла дузина стражи с копия в ръцете я изгледаха изумени, докато минаваше покрай тях. Излезе на улица, осветена от светилници, окачени през равни интервали.

Тя се поколеба, но преди решителността да я изостави затвори вратата зад гърба си. Лека тръпка мина през тялото ѝ докато хвърли поглед в двете посоки на улицата, която бе тиха и празна. Като дъщеря на аристократи тя никога по-рано не се бе осмелявала да напусне непридружена двореца на дедите си. Събирайки куража си, тя бързо тръгна нагоре по улицата. Обутите ѝ в сатенени чехли крака леко стъпваха по паважа, но дори техния звук качваше сърцето ѝ в гърлото. Тя си представяше как този шум отеква гръмотевично из града, изправяйки на крака одърпани фигури с очи на плъхове, криещи се в скривалищата си в канализацията. Струваше ѝ се, че зад всяка сянка се крие убиец, а всеки празен портал дава подслон на прокрадващите се кучета на тъмнината.

И изведнъж тя изтръпна. В призрачната улица пред нея се бе появила някаква фигура. Тя бързо се сгуши в една от сенките, която сега ѝ се стори, че е райско убежище, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Приближаващата се фигура не се прокрадваше като крадец, нито пък пристъпваше плахо като страхуващ се пътник. Той вървеше по улицата през нощта като човек, който не изпитва нуждата или желанието да стъпва тихо. В походката му се забелязваше някаква напереност, а крачките му отекваха по паважа. И докато минаваше под един от светилниците тя го видя ясно: висок мъж, облечен в плетена ризница, издаваща в него наемника. Тя събра кураж и изскочи из сянката, придържайки пелерината плътно около тялото си.

— Ха! — Мечът му проблясна полуизмъкнат от ножницата. Той спря това движение, забелязвайки, че пред него има само една жена, но с бърз поглед над главата ѝ се увери, че сенките наоколо не крият евентуални помощници.

Стоеше, изправен с лице към нея, с ръка поставена на дългия ефес, стърчащ изпод плаща му, който бе безгрижно наметнат на защитените му от ризницата рамене. Светлината се отразяваше от лъскавата синя стомана на набедрениците и шлема му. Но още по-зъл син огън блестеше в очите му. Тя веднага забеляза, че той не е кот, а когато заговори, разбра че не е и хайбореец. Облечен бе като капитан на наемници, а сред тях имаше мъже от различни земи, както варвари, така и цивилизовани чужденци. Имаше някаква настървеност в този войн, която издаваше в него варварина. В очите на никой цивилизован мъж, било той грубиян или даже престъпник, не можеше да гори подобен огън. В дъха му се долавяше миризмата на вино, но той нито залиташе, нито се поклащаше.

— Да не са те изхвърлили на улицата? — запита той на котски с варварски изговор, протягайки ръка към нея. Пръстите му леко обхванаха китката ѝ, но тя чувствуваше, че той може с лекота да раздроби костите ѝ. — Току-що излязох от последната отворена винарна. Нека Ищар прокълне онези благопристойни реформатори, които затвориха пивниците за грог! „По-добре мъжът да спи, отколкото да смуче“ казват те. Да! За да може да работи и се бие по-добре за господарите си! Гърчави евнуси, така ги наричам аз. Когато служех с наемниците от Коринтия, пиехме и се забавлявахме с жени по цяла нощ, след което се биехме по цял ден. Да, кръв течеше по мечовете ни. Но да се върнем на тебе, момичето ми. Махни тази проклета маска ...

Тя избегна ръцете му с гъвкаво извиване на тялото си, стараейки се да не го отблъсне. Осъзнаваше опасността да е насаме с пиян варварин. Ако разкриеше самоличността си, той можеше да ѝ се изсмее или просто да си отиде. Не бе сигурна дали няма да пререже гърлото ѝ. Варварите вършеха необясними неща. Тя се пребори с надигания се в нея страх.

— Не тук — усмихна се тя. — Ела с мен...

— Къде? — Дивашката му кръв кипеше, но той бе предпазлив като вълк. — Да не ме отведеш в някое свърталище на грабители?

— Не, няма, кълна се! — тя с труд отбягваше ръката, която отново се опитваше неумело да свали воала ѝ.

— Дявол да те вземе, момиче! — изръмжа той недоволно. — Ти си лоша като останалите хиркански жени, а този проклет воал... А, ето ... поне ще видя тялото ти!

Преди да може да му попречи, той смъкна пелерината от нея и тя чу как дъхът му изсъсква през зъбите. Той стоеше държейки пелерината и я оглеждаше сякаш бе изтрезнял от гледката на богатите ѝ одежди. Тя забеляза как в очите му проблясва неясно подозрение.

— Коя, по дяволите, си ти? — прошепна той. — Ти не си уличница, освен ако любовникът ти не е ограбил кралския харем за да те облече.

— Остави това — тя се осмели да постави бялата си длан на масивната му, облечена в желязо ръка. — Ела с мен и да се махнем от улицата.

Той се поколеба, но след това сви могъщите си рамене. Тя видя, че я смята за благородница, която изморена от вежливи любовници е решила по този начин да се позабавлява. Той ѝ позволи да наметне пелерината си отново и я последва. С ъгълчето на очите си тя го наблюдаваше докато вървяха заедно по улицата. Ризницата не можеше да скрие твърдите линии на тигровата му сила. Всичко в него напомняше за тигър, първичност, неопитоменост. Той ѝ беше чужд както джунглата и тя осъзнаваше разликата от непринудените ухажори, с които бе свикнала. Страхуваше се от него, убеждаваше се, че ненавижда суровата му брутална сила и безсрамния му варваризъм, но нещо изплашено и крехко в нея се стремеше към него, а онази скрита, първична струнка в душата на всяка жена бе докосната и бе отговорила. Тя бе почувствувала твърдостта на ръката му върху своята и дълбоко в нея едно приятно усещане живееше със спомена от този контакт. Много мъже бяха падали на колене пред Ясмела. Сега до нея, който, чувствуваше тя, никога не бе коленичил пред никого. Чувствуваше се като човек, който съпровожда незавързан тигър — тя бе изплашена и омаяна от този страх.

Тя спря пред портите на двореца и леко се облегна на вратата. Хвърли бърз поглед към спътника си, но не видя подозрение в очите му.

— Дворец, а? — избоботи той. — Да не си прислужница?

За момент установи, че се пита с някаква странна ревност дали някоя от нейните прислужници вече не е въвеждала този войн в двореца. Стражите даже не помръднаха, когато тя го поведе между тях, но той ги изгледа така както разгневено куче оглежда непозната глутница. Тя го въведе през скрита зад завеса врата в една вътрешна стая, където той застана разглеждайки с наивно любопитство gobлените по стените, докато не видя кристална кана с вино на маса от абанос. С въздишка на благодарност той взе каната и я надигна. В този момент Ватиса дотича отвътре и задъхана извика:

— О, моя принцесо...

— Принцесо!

Каната с вино се разби на пода. С движение, толкова бързо, че не можеше да се проследи с поглед, наемникът дръпна воала на Ясмела и заби разгневен поглед в лицето ѝ. След това отскочи с проклетие, а в ръката му се появи меч, чието широко острие отразяваше синя светлина. Очите му горяха като на тигър, хванат в капан. Във въздуха се чувствуваше онова напрежение, което предхожда настъпването на буря. Ватиса се отпусна на пода, онемяла от страх, но Ясмела се изправи срещу разгневения варварин без да мигне. Тя осъзна, че е заложила живота си: вбесен от обзелото го подозрение и изпаднал в необоснована паника, той можеше да посее смърт при най-малката провокация. Но пред лицето на кризата тя изпитваше вътрешно възбуждение, което я оставяше без дъх.

— Не се страхувай — каза тя. — Аз съм Ясмела, но няма причини да се боиш от мен.

— Защо ме доведе тук? — изръмжа той, а пламналият му поглед оглеждаше стаята. — Що за клопка е това?

— Няма никаква клопка — отговори тя. — Доведох те тук, защото можеш да ми помогнеш. Обърнах се към боговете... към Митра... и той ми нареди да изляза на улицата и да поискам помощта на първия мъж, когото срещна.

Това бе нещо, което той можеше да разбере. Варварите също имаха своите оракули. Той свали меча, но не го прибра в ножницата.

— Е, добре, ако си Ясмела, значи имаш нужда от помощ — изсумтя той. — Кралството ти е забъркано в голяма каша. Но как мога да ти помогна аз? Ако искаш да прережа нечие гърло, да, но...

— Седни! — поиска тя. — Ватиса, донеси му вино.

Той се подчини, но тя забеляза, че не забрави да седне с гръб опрян на празна стена, откъдето да наблюдава цялата стая. Той постави извадения си меч на защитените си от броня колене. Тя гледаше меча в захлас. Тъмно сините отблясъци, които хвърляше като че ли разказваха за проливане на кръв и плячкосване; тя се съмняваше, че би могла да го повдигне, но съзнаваше, че наемникът може да го държи в ръката си със същата лекота, с която тя държи камшика за езда. Тя забеляза размера и силата на ръцете му — това не бяха късите, недоразвити лапи на някакъв троглодит. Гузно трепвайки, тя осъзна, че си представя тези силни пръсти, вплетени в косите ѝ.

Чувството му за сигурност забележимо укрепна, когато тя се отпусна на дивана срещу него. Той повдигна шлема си и го постави на масата, свали назад качулката и остави гънките на ризницата да паднат свободно на масивните му рамене. Сега тя по-добре можеше да оцени приликата му с Хайборейските раси. В тъмното му, покрито с белези лице имаше нещо мрачно и макар да нямаше даже сянка на поквареност или на зли помисли, там се долавяше нещо зловещо, подсилвано от горящия поглед на сините му очи. Ниското, но широко чело бе обрамчено от квадратно оформена разбъркана грива, черна като гарваново крило.

— Кой си ти? — попита тя рязко.

— Конан, капитан на наемниците — отговори той, изпразвайки чашата с вино на един дъх и протягайки я за още. — Роден съм в Кимерия.

Името не означаваше нищо за нея. Тя смътно си спомняше, че това е една дива, хълмиста страна, която се простираше далече на север, отвъд последните поселения на Хайборейските нации и че е населявана от свирепа, мрачна раса. Никога по-рано не бе срещала никой от тях.

Подпирайки брадичка върху ръцете си, тя го гледаше с дълбоките си тъмни очи, които бяха заробили не едно сърце.

— Конан от Кимерия, — каза тя — ти каза, че съм имала нужда от помощ. Защо?

— Ами, — започна той — това е ясно за всеки. Кралят, твой брат, е в офирски затвор; Кот крои заговор да те зароби; онзи магьосник иска да унищожи Шем с огън от ада... и което е най-лошото, войниците ти дезертират всеки ден.

Тя не отговори веднага; усещането някой мъж да ѝ говори така прямо бе нещо ново за нея, а и думите му не бяха украсени по дворцовия начин на изразяване.

— Защо дезертират войниците ми, Конан? — запита тя.

— Някои биват наемани направо в Кот — отвърна той, отпивайки с наслаждение от каната с вино. — Много считат, че Хорайа е обречена като независима държава. Много са изплашени от разказите за това куче Натохк.

— А наемниците ще останат ли? — осведоми се тя с безпокойство.

— Докато ни плащаш добре — отговори той честно. — Политиката ти не ни интересува. Можеш да имаш доверие в Амалрик, нашия генерал, но останалите сме обикновени хора, които обичат пляката. Ако платиш откупа, който Офир иска, хората казват, че няма да можеш да плащаш на нас. В този случай може да преминем при краля на Кот, макар че този проклет нещастник никога няма да ми стане приятел. Или можем да оплячкосаме този град. В гражданските войни пляката е винаги изобилна.

— А защо няма да преминете на страната на Натохк? — запита тя.

— Какво може да ни плати той? — изсумтя Конан — Да не би с кореместите идоли, които е наградил от шемитските градове? Докато се бориш срещу Натохк, можеш да имаш доверие.

— А приятелите ти ще тръгнат ли след тебе? — запита тя неочаквано.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, — отговори тя натъртено, — че възнамерявам да те направя командир на армиите на Хорайа.

Той рязко спря, едва поднесъл чашата до устните си, които се изкривиха в широко ухилване. В очите му блесна нова светлина.

— Командир? Кром! Но какво ще кажат напарфюмираните ти благородници?

— Те ще ми се подчинят! — Тя плясна с ръце за да повика роба, който влезе и се поклони дълбоко. — Нека граф Теспидес веднага дойде при мен, както и канцлера Таурус, лорд Амалрик и Ага Шупрас.

— Ще се доверя на Митра — каза тя, свеждайки поглед към Конан, който сега унищожаваше храната, поставена пред него от

треперещата Ватиса. — Поне воювал ли си достатъчно?

— Аз съм роден по време на битка — отговори той, откъсвайки със силните си зъби парче месо от огромен кокал. — Първите звуци, чути от ушите ми, са били дрънченето на мечовете и виковете на посечените. Бил съм се заради кръвна вражда, в племенни войни и имперски кампании.

— Но можеш ли да поведеш хората или да организираш бойния ред?

— Е, мога да опитам — отвърна той невъзмутимо. — Това не е нещо повече от бой с мечове, само че в по-голям мащаб. Премахваш защитата му и после... мушкаш, сечеш. И пада или неговата глава, или своята.

Робът отново влезе и оповести пристигането на мъжете, които бяха повикани, а Ясмела излезе във външната стая, придърпвайки кадифената завеса зад гърба си. Благородниците се поклониха, очевидно изненадани, че са повиквани в такъв час.

— Повиках ви, за да ви съобщя за решението, което взех — каза Ясмела. — Кралството е в опасност ...

— Съвсем правилно, моя принцесо — заговорилият бе граф Теспидес, висок мъж, чийто черни кичури бяха нахъдрени и напарфюмирани. С една ръка той приклади заострените си мустаци, а с другата придържаше кадифена шапка с алено перо, прикрепено със златна игла. Острите му обувки бяха от сатен, а нагръдника му от обшито със злато кадифе. Бе леко развълнуван, но мишците му под коприната бяха стоманени. — Добре е да се предложи на Офир повече злато за да бъде освободен вашия брат — краля.

— Решително не съм съгласен — намеси се канцлера Тау — рус, възрастен мъж в хермелиново наметало, чието лице бе набраздено от грижите, свързани с дългата му служба. — Това, което вече предложихме ще ни направи просяци. Да се предлага повече, означава само да се подхранва алчността на Офир. Моя принцесо, казвам онова, което вече съм казвал: Офир няма да предприеме нищо, преди да сме посрещнали ордата нашественици. Ако загубим, те ще предадат крал Хосус на Кот, ако спечелим, те без съмнение ще ни предадат Негово Височество, след като платим откупа.

— А междувременно, — прекъсна го Амалрик — войниците ще дезертират ден след ден, а наемниците ще се чудят защо протакаме. —

Той беше немедиец, едър мъж с лъвска жълта грива. — Ако ще действуваме, трябва да го направим бързо...

— Утре потегляме на юг — отговори тя. — И ето мъжа, който ще ви предвожда!

Рязко дръпвайки встрани кадифените завеси, тя с драматичен жест посочи кимериеца. Моментът може би не беше найподходящия за това съобщение. Конан се бе изтегнал на стола си, с крака върху абаносовата масичка и бе зает да огризва хванатия здраво с две ръце говежди кокал. Той погледна небрежно към изумените благородници, леко се ухили в посока на Амалрик и продължи огризването с непроменено настървение.

— Нека Митра ни опази! — експлодира Амалрик. — Това е Конан северняка — най-големият смутител на спокойствието от всичките ми момчета! Бих го обесил още преди години, ако не беше най-добрият боец с меч, който някога е слагал ризница...

— Ваша светлост може да е настроен да се шегува — извика Теспидес, чийто аристократични черти на лицето потъмняха. — Този мъж е дивак ... младеж без култура, без потекло! Оскърбително е да се иска от благородници да му се подчиняват! Аз...

— Граф Теспидес, — обади се Ясмела — мушнах сте ръкавицата ми под ремъка си. Моля ви дайте ми я и после вървете.

— Да вървя? — извика той трепвайки — Къде да вървя?

— В Кот или Хадес! — отвърна тя. — Ако не ще ми служите както желая това, няма да ми служите изобщо.

— Не сте справедлива към мен, принцесо — отговори той, покланяйки се, дълбоко наранен. — Няма да ви изоставя! Заради вас ще поставя меча си на разположение дори на този дивак!

— А вие, милорд Амалрик?

Амалрик тихо изруга, после се засмя. Един истински войн на удачата, за него не съществуваха промени в благоразположението, колкото и неприятни да бяха, които можеха да го изненадат.

— Ще служа под негова заповед. „Къс живот, но весел“ казвах на времето, а с Конан-Убиеца начело, животът най-вероятно ще бъде едновременно къс и весел. Митра! Ако кучето някога е командвало някога повече от група себеподобни, аз ще го изям така, както си е — с цялата екипировка!

— А вие, мой Ага? — обърна се тя към Шупрас.

Той сви рамене примирено. Бе типичен представител на расата, развила се покрай южните граници на Кот — висок, сух, с черти поизточени и по-ястребови, отколкото на пустинните му събратя с почти чиста кръв.

— Ищар решава, принцесо — в думите му звучеше фатализма на предците му.

— Почакайте тук — разпореди се тя и докато Теспидес пуфтеше и мачкаше кадифената си шапка, Таурус мърмореше тихо, а Амалрик крачеше напред-назад, дърпайки жълтата си брада и усмихвайки се като гладен лъв, Ясмела изчезна отново зад завесата и плясна с ръце, извиквайки робите си.

По нейна заповед те донесоха доспехи за да подменят старите на Конан: яка за ризницата, обковани ботуши, кираса, набедреници, лек шлем със забрало. Когато Ясмела отново дръпна завесата, един нов Конан облечен в излъскана стомана, стоеше пред публиката. Скрит под плочите на бронята, с вдигнато забрало и тъмно лице, по което играеха сенките на перата, полюшващи се над шлема му, в него имаше една мрачна внушителност, която дори Теспидес неохотно отбеляза. Насмешката угасна устните на Амалрик.

— В името на Митра, — каза той бавно — никога не съм очаквал да те видя облечен в желязна броня, но на тебе тя ти прилича. Кълна се в костите на ръцете си, Конан, виждал съм крале, които носят доспехите си с по-малко царственост от тебе!

Конан не проговори. Една бърза сянка мина през мислите му. През годините, които му предстояха, когато мечтите му щяха да се сбъднат, той щеше да си спомня думите на Амалрик.

3

Още в ранни зори по улиците на Хорайа наизлязоха тълпи за да наблюдават войските, задаващи се от към южната порта. Армията най-сетне бе тръгнала. Това бяха рицарите, блестящи в кованите си брони с разноцветни пера, веещи се над излъсканите им шлемове. Конете им, нагиздени с копринени покривала и седла от лъскава кожа, танцуваха, насочвани от ездачите си. Слънчеви лъчи хвърляха отблясъци от върховете на копията им, които се издигаха като гора над армията, а дълги тесни знамена се полюшваха от бриза. Всеки рицар носеше и знак на благоволение, даден от някоя дама — ръкавица, шалче или роза, закачени или на шлема му или пристегнати към колана на меча. Това бе рицарството на Хорайа — 500 души на брой, предвождани от граф Теспидес, за който хората казваха, че има аспирации за ръката на самата Ясмела.

Те бяха следвани от лека кавалерия на дългокраки коне. Ездачите бяха в мнозинството си планинци, стройни мъже с източени лица; островърхи леки шлемове покриваха главите им, а плетените им ризници проблясваха изпод развяващите се кафтани. Оръжието им беше внушаващия ужас шемитски лък, чиято стрела лети на петстотин крачки. Тези пет хиляди души се предвождаха от Шупрас, който яздеше с мрачно лице начело.

Веднага след тях маршируваха копиеносци, както обикновено малко на брой, защото в Хорайа се считаше, че кавалерията е единствената благородна служба в армията. В жилите им, както и в рицарите, течеше древна котска кръв — това бяха синове от бедни семейства, неуспели мъже, безпарични младежи, които просто не можеха да си позволят коне или броня, общо 500 на брой.

Наемниците завършваха шествието — 1000 ездачи и 2000 войници с копия. Стройните коне на кавалеристите изглеждаха здрави и диви като конниците, те не се изправяха на задните си крака. Имаше някаква зловеща деловитост в тези професионални убийци, ветерани от кървави сражения. Облечени от глава до крака в плетени ризници,

те носеха леки шлемове без забрала върху качулки, изплетени от материята на ризниците. Щитовете им не бяха украсени, на дългите им копия не се развяваха флагове. На седлата им висяха бойни секири и стоманени боздугани, а на хълбока на всеки от тях висеше дълъг, широк меч. Пехотинците бяха въоръжени по сходен начин, но вместо копия носеха пики.

Това бяха хора от много раси. Тук имаше източени хайперборейци, с едри кости, бавна реч и склонност към насилие; кестеняви гъндърейци от северозападните хълмове; жизнени зингарци със стърчащи черни мустаци и буйни глави; аквилонци от далечния Запад. Но всички, с изключение на зингарците, бяха хайборейци.

Зад всички пристъпваше камила, богато украсена, водена от рицар, яхнал огромен боен кон. Те бяха заобиколени от група бойци, подбрани измежду кралската гвардия. Под копринения балдахин, закрепен над седлото на камилата, седеше стройна, облечена в коприна фигура, и при вида ѝ тълпата (която никога не пропускаше да забележи кралско присъствие) изпадна в див възторг и започна да хвърля шапки във въздуха и оглушително да я приветствува.

Конан Кимериеца, неспокоен въпреки бронята си, гледаше натруфената камила неодобрително и се обърна към Амалрик, който яздеше до него, облечен в позлатена плетена ризница със златен нагръдник и шлем, над който се развяваше кичур от конска грива:

— Принцесата иска да дойде с нас. Може и да е издържлива, но е твърде крехка за тази работа. Както и да е, поне ще трябва да махне тези одежди.

Амалрик засука мустак за да скрие усмивката си. Очевидно Конан считаше, че Ясмела ще трябва да запаше меч и да вземе участие в схватката, както жените на варварите, които сами често воюваха.

— Жените на хайборейците не воюват както вашите кимерийски жени, Конан — каза той. — Ясмела язди с нас за да наблюдава битката. Между другото, — той се помести в седлото си и понижи глас — между нас казано, на мене му се струва, че принцесата просто не смее за остане. Тя се страхува от нещо...

— Бунт? Може би трябваше да обесим няколко граждани преди да потеглим...

— Не. Една от прислужниците и се разбъбри и спомена за... Нещо, което идвало в двореца нощем и плашело Ясмела до

побъркване. Не се съмнявам, че е някакъв дяволски трик на Натохк. Конан, ние се борим срещу нещо повече от обикновена плът и кръв.

— Е, добре, — изсумтя кимериеца — по-добре е да излезеш срещу врага, отколкото да го очакваш.

Той хвърли поглед към дългата върволица фургони, събра юздите в ръкавицата на едната си ръка и, по стар навик, извика фразата на потеглящите на бой наемници:

— Ад или плячка, момчета... ходом... марш!

Далече назад, зад края на дългата колона, величествените порти на Хорайа се затръшнаха. Развълнувани жители се подредиха около бойците. Те разбираха, че това, което наблюдават ще им донесе живот или смърт. Ако войската претърпеше поражение, бъдещето на Хорайа щеше да бъде изписано с кръв. За ордите, които нахлуваха откъм юг, милостта бе нещо непознато.

Бойните колони маршируваха през целия ден, минавайки през ливади, насечени от малки ручей, а теренът постепенно започна да се издига. Пред тях се простираше дълга верига от хълмове, плътно закриващи хоризонта от изток до запад. Те издигнаха бивак на северните склонове на тези хълмове за през нощта и покрай лагерните огньовете налякаха посетители от местните племена — мъже с пламтящи очи и извити носове, които повториха новините, дошли откъм загадъчната пустиня. В историите, които разказваха, името на Натохк се вплиташе като пълзяща змия. По негова заповед демоните на въздуха донасяли гръмотевици, ветрове и мъгли, а чудовищата на подземния свят разтърсвали земята със зловещ тътен. Той извличал огън от въздуха за да изпепели портите на оградените градове и да изпече живи облечените в броня войни. Редиците на бойците му покривали пустинята, а заедно с него пътувала в бойни колесници петхилядна стигийска армия, под предводителството на разбунтувалия се принц Кутамун.

Конан слушаше невъзмутимо. Неговият занаят бе сражаването. Животът беше една непреставаша битка или серия от битки; откакто се бе родил, Смъртта беше негов постоянен спътник. Тя го дебнеше отстрани, гледаше през рамото му над масите за хазарт, костеливите ѝ пръсти подрънкваха с чашите за вино. Тя се изправяше над него — една закачулена и чудовищна сянка, когато лягаше да спи. Той не възразяваше срещу присъствието ѝ така както кралят не възразява

срещу присъствието на виночерпеца си. Някой ден костеливите ѝ пръсти щяха да се затворят и това щеше да е всичко. Бе достатъчно, че живее сега.

Обаче другите не бяха така безразлични към страха както той. Прибирайки се след огледа на нощните часове, Конан спря рязко, когато стройна, завита в пелерина фигура се изпречи пред него с протегната ръка.

— Принцесо! Трябваше да си в леглото си.

— Не можах да заспя. — Тъмните ѝ очи се озъртаха неспокойно в тъмнината. — Конан, страхувам се!

— Страхуваш се от някой от войската? — ръката му обхвана дръжката на меча.

— Не от човек — потръпна тя. — Конан, има ли нещо от което се страхуваш ти?

Той помисли, подръпвайки бузата си.

— Да! — призна той накрая. — От проклятието на боговете.

Тя отново потръпна.

— Аз съм прокълнатата! Зловещо създание от бездната ме е избрало. Нощ след нощ той се крие из сенките и ми шепне отвратителни тайни. Искане да ме отвлече със себе си в преизподнята за да ме направи своя кралица. Не смея да заспя — ще дойде и тук, както правеше в двореца. Конан, ти си силен, остани с мене! Страх ме е!

Тя вече не беше принцеса, а просто ужасено момиче. Гордостта бе паднала от нея, но тази голота не я притесняваше. В нейния трескав страх тя бе отишла при онзи, който и се струваше най-силен. Онази безжалостна сила, която ѝ бе отвратителна в началото, сега я бе привлякла.

Вместо отговор, той свали аленочервения си плащ и я загърна в него, грубовато, сякаш всякаква нежност му е неписъща. Облечената му в желязо ръка за момент се задържа върху нежните ѝ рамене и тя отново потръпна, но не от страх. Някаква вълна от животинска жизненост премина през тялото ѝ, сякаш част от неговата разточителна бликаща сила ѝ бе придадена.

— Легни тук! — той ѝ посочи едно поразчистено място около примигващия огън. За него нямаше нищо неестествено една принцеса да легне на голата земя до лагерния огън, загърната в плаща на войн. Но тя се подчини без да задава въпроси.

Той седна до нея на един камък, поставял меча си през коленете. Осветяван от пламъците на огъня той изглеждаше като статуя от стомана — някаква динамична сила, намерила за момент покой; не почиваща, а просто неподвижна за малко, очакваща някакъв сигнал за да се хвърли в страховитото движение. Отблясъците на огъня играеха някаква своя игра по лицето му, правейки чертите му да изглеждат като че ли са изсечени от някаква материя, може би неясна, но твърда като стомана. Те бяха неподвижни, но в очите му страстно гореше живот. Той не бе просто див човек — той беше част от дивото, човек, замесен с неукротимите първични елементи на природата; във вените му течеше кръвта на глутница вълци, в мозъка му се криеха замайващите бездни на северната нощ, а сърцето му туптеше с пламъка на обхванати от пожар гори.

Така, полузадрямалата Ясмела заспа, обхваната от прелестното чувство на сигурност. По някакъв начин тя бе усетила, че никаква огнеока сянка няма да се надвеси над нея в тъмнината докато мрачната фигура до нея я охранява. И въпреки това, веднъж тя се събуди, макар и не защото бе видяла нещо.

Разбудил я бе шепот на гласове. Отваряйки очи, тя видя, че пламъците на огъня угасват. Чувстваше се, че приближава зората. В тъмнината тя съзря Конан, който все още седеше на камъка, видя и дългия син отблясък на острието на меча му. Близко до него бе приклепнала друга фигура, върху която ниските пламъци на огъня хвърляха слаба светлина. В просъница Ясмела различи профила на извит орлов нос и проблясването на око под бял тюрбан. Човекът бързо говореше на шемитски диалект, който тя разбираше с труд.

— Нека Бел ми пречупи ръката! Говоря истината! В името на Деркетто, Конан, аз наистина съм краля на лъжците, но няма да излъжа стария си другар. Кълна се в дните, когато бяхме заедно крадци в земите на Замора, преди да облечеш ризница! Видях Натохк; заедно с другите коленичих до него, докато се молеше на Сет. Но не си заврях носа в пясъка като останалите. Аз съм крадец от Шумир и зрението ми е остро като на невестулка. Вдигнах поглед и видях воала му да се развява от вятъра. Той го отметна встрани и аз видях... видях... Нека Бел ми е на помощ, Конан, казвам, че видях! Кръвта ми замръзна във вените, а косата ми настръхна. Това, което бях видял, изгори душата ми като нажежено желязо. Не можех да се успокоя докато не се убедя.

Отправих се към земите на Кутчемес. Вратата на храма от слонова кост стоеше отворена, а зад прага се виждаше огромна змия, пронизана от меч. Вътре в купола лежеше тялото на човек, така сгърчено и изкривено, че в началото не можах да го позная, но това бе Шеватас — замореца, единствения крадец на света, чието превъзходство признавам. Съкровището бе недокоснато — лежеше на блестящи купове около трупа му. Това е всичко.

— Нямаше кости... — започна Конан.

— Нищо нямаше! — прекъсна го страстно шемитът. — Нищо! Само един-единствен труп!

За момент настъпи тишина и Ясмела се сви от някакъв безименен ужас.

— Откъде е дошъл Натохк? — чу се отново звънкия шепот на шемита. — От пустинята, през една нощ, когато света бил заслепен и полудял от побеснелите облаци, носени през някаква неземна светлина между треперещите звезди, а воят на вятъра се смесвал с писъците на духовете из безлюдните земи. Онази нощ излезли вампири, вещици се носели голи по вятъра, върколаци виели из пустошите. И се появил той, на черна камила, носейки се като самия вятър, по тялото му играел нечестив пламък, а копитата на камилата светели в тъмнината. Когато Натохк слязъл от нея пред храма на Сет край оазиса Афака, животното се скрило в нощта и изчезнало. А аз говорих с хора от племената, които се кълнат, че то неочаквано разперило гигантски криле и се стрелнало към облациите, оставяйки след себе си огнена диря. Никой повече не видял камилата след онази нощ, но една черна, зловеща, човекоподобна фигура се примъквала до палатката на Натохк и говорела на неразбираем език с него в тъмнината преди да съмне. Ще ти кажа, Конан — Натохк е... виж, ще ти покажа образа на онова, което видях оня ден край Шушан, когато вятърът духна встрани неговия воал!

Ясмела видя блясъка на злато в ръката на шемита в момента, когато двамата се надвесиха над нещо. Тя чу Конан да изсумтява и неочаквано над нея се спусна тъмнина. За първи път през живота си Ясмела бе припаднала.

Зората още бе само намек за просветляване на изток, когато армията отново тръгна на поход. В лагера бяха дошли хора от околните племена на коне, залитащи след изтощителна езда. Те съобщиха, че пустинната орда лагерува край кладенеца на Алтаку. Войниците бързо се отправиха през хълмовете, оставяйки обозите да ги настигнат. Ясмела яздеше с тях и в очите и се бе загнездил страх. Онзи безименен ужас бе започнал да приема дори още по-страшни форми, тъй като тя бе разпознала монетата в ръката на шемита през изтеклата нощ — една от онези, тайно изсичани от последователите на забравения Зугитски култ, с образа на мъж, мъртъв вече три хилядолетия.

Пътят се виеше между хълмовете и минаваше край зъбери, надвесени над пропасти. Тук-там се срещаха села, с каменни къщи, измазани с кал. Селяни наизлязоха за да се присъединят към своите, така че преди още да прекосят веригата хълмове, армията бе нараснала с още три хиляди бойци с лъкове. Малко неочаквано те оставиха хълмовете зад гърба си и пред очите им се разкри завладяваща гледка, която се простираше на юг. Откъм южната си страна хълмовете рязко се спускаха, оформяйки рязка географска граница между платата на Кот и южната пустиня. Така хълмовете образуваха периферията на платата, представляващи една почти непрекъсната стена. В тази си част те бяха голи и пусти, населявани само от клана Захеми, чието задължение бе да охранява пътя на керваните. От хълмовете нататък се простираше пустиня — гола, прашна, безжизнена. Но отвъд хоризонта се намираше Кладенеца при Алтаку и ордата на Натохк.

Под мястото, където бе излязла армията бе проходът Шамла, през който минаваха богатствата на севера и на юга, но през който бяха преминали и армиите на Кот, Хорайа, Шем, Туран и Стигия. Тук привидно непроходимата стена на хълмовете бе разчупена. В пустинята се врязваха склоновете им, образувайки голи долини, от които една-единствена не бе затворена откъм север и именно тя бе прохода. Изглеждаше като че ли някаква гигантска ръка се е

протегнала през хълмовете: два раздалечени пръста образуваха ветрилообразно оформената долина. Пръстите всъщност представляваха широки хребети от двете страни, външните стени на които бяха отвесни, а вътрешните — полегати склонове. Долината се стесняваше и издигаше, преминавайки в плато, заградено от склонове, насечени от дерета. Тук имаше кладенец, и няколко каменни кули, населявани от захеемийците.

Именно на това място спря Конан, скачайки от коня си. Той бе захвърлил бронята си в полза на по-привичната му плетена ризница. Теспидес се приближи на коня си и се осведоми:

— Защо спираш?

— Ще ги изчакаме тук — отговори Конан.

— По-достойно за рицари е да се отправим към тях и да ги пресрещнем — отсече графа.

— Ще ни пометат само с броя си — отговори кимериеца. — Освен това, там няма вода. Ще лагеруваме на платото...

— Моите рицари и аз ще лагеруваме в долината — възрази Теспидес гневно. — Ние сме авангарда и поне ние не се страхуваме от някаква одърпана пустинна папlach.

Конан сви рамене и разгневения благородник се отдалечи. Амалрик прекъсна издаването на някаква заповед с гръмотевичен глас за да наблюдава как облечените в блестящите си доспехи рицари се спускат по склона към долината.

— Глупаци! Водата им скоро ще свърши и те ще трябва да се изкачват обратно за да напоят конете си.

— Да правят каквото искат — отвърна Конан. — Трудно им е да приемат заповеди от мене. Кажи на момчетата да разседлат и да почиват. Походът беше бърз и тежък. Да се напоят конете и нека хората да похапнат.

Нямаше нужда да се изпращат разузнавачи. Пустинята се простираше гола пред погледа им, макар точно в този момент гледката да бе ограничавана от ниски бели облаци, надвиснали над южния хоризонт. Монотонността бе нарушавана от подаващите се изпод пясъците каменни развалини, за които се твърдеше, че били останки от древен стигийски храм. Конан каза на стрелците да слязат от конете и ги разположи по хребетите заедно със планинците. Наемниците и копиеносците от Хорайа той подреди по платото около кладенеца.

Назад, в близост до мястото, където планинският път се изкачваше на платото, бе издигната шатрата на Ясмела.

И понеже не се виждаше никакъв враг, войниците се отпуснаха да почиват. Шлемовете бяха свалени, качулките отметнати назад, коланите отпуснати. Груби шеги се подмятаха, докато войните гризеха говеждо и надигаха мехове с пиво. Селяните по склоновете също се нагласиха удобно, похапвайки фурми и маслини. Амалрик се опъти към мястото, където Конан седеше гологлав на една канара.

— Конан, чу ли какво разказват селяните за Натохк? Казват, че... Митра, това е дивотия, която даже не може да се повтори! Какво мислиш?

— Понякога в земята лежат семена без да изгният с векове — отговори Конан. — Но Натохк със сигурност е човек.

— Аз пък не съм толкова сигурен — изръмжа Амалрик. — Между другото, разположил си войските както би го направил един опитен генерал. Поне е сигурно, че дяволите на Натохк няма да ни изненадат. Митра, каква мъгла!

— Помислих, че са облаци — отговори Конан. — Виж само как настъпва!

Това, което бе изглеждало като облаци, беше плътна мъгла, движеща се на север като един огромен развълнуван океан, бързо скривайки пустинята под себе си. След малко тя обхвана стигийските руини и продължаваше движението си напред. Армията наблюдаваше в захлас. Това бе нещо невиждано ... неестествено и необяснимо.

— Няма смисъл да се изпрацат разузнавачи — каза Амалрик с отвращение. — Няма да видят нищо. Фронтът ѝ наближава предния край на хребетите. Скоро целият проход и тези хълмове ще бъдат покрити...

Конан, който наблюдаваше носещата се мъгла с нарастващо безпокойство, неочаквано се наведе и опря ухо в земята. Той трескаво скочи, проклинайки.

— Конне и колесници, с хиляди! Земята се тресе под тях. Хай, там! — гласът му изгърмя над долината, стряскайки почиващите мъже. — Пригответе пиките, кучета! Затегнете редиците си.

След този призив войните оформиха бойния си ред, бързо нахлупиха шлемовете си, мушнаха ръце през кожените ремъци на щитовете, а междувременно мъглата се разпръсна като нещо вече

ненужно. Тя не се разсея като обикновената мъгла, тя просто изчезна като духнат пламък. И докато преди момemt цялата пустиня бе скрита под търкалящите се напред вълма, натрупани слой над слой, в следващия слънцето озари голата пустиня от безоблачното небе. Но макар и гола, пустинята вече не бе празна — тя гъмжеше от войни. Мощен рев разтърси хълмовете.

Пред първия поглед на изумените наблюдатели се разкри едно вълнуващо се, искрящо море от бронз и злато, над което стоманени остриета проблясваха като съзвездия в небето. С вдигането на мъглата нашествениците спряха като замръзнали, в дълги подредени редици, блестящи под слънцето.

Най-отпред имаше дълга редица от колесници, теглени от могъщите свирепи стигийски коне, с пера на главите — те пръхтяха и се вдигаха на задните си крака, защото голите им водачи опъваха юздите, присвили здравите си крака и напрегнали мишци на тъмните си ръце. Войните по колесниците бяха високи, с ястребови лица в бронзови шлемове, увенчани с полумесец, поддържащ златна топка. Не, това не бяха обикновени стрелци, а благородници от юга, израснали в лов и сражения, за които бе нещо обичайно да убият лъв със стрелите си.

Зад тях идваше пъстър строй от диви мъже на полудиви коне — войните на Куш, първото от великите черни кралства по пасбищата, южно от Стигия. Те язدهа без седла и юзди, абсолютно голи и телата им блестяха като от абанос — здрави и гъвкави.

След тях идваше орда, която сякаш беше заляла цялата пустиня. Хиляди и хиляди войнствени синове на Шем: редици от ездачи в люспести ризници и цилиндрични шлемове — известни като асшурите на Нипр, Шумир, Ерук и съседните им градове; диви орди в бели наметала — номадските кланове.

И ето редиците започнаха да се огъват и вълнуват. Колесниците се изтеглиха встрани за да дадат възможност на основната войска да излезе неуверено напред. Долу в долината рицарите бяха вече оседдали и граф Теспидес се отправи в галоп по склона към мястото, където беше застанал Конан. Той не благоволит да слезе от коня и с рязък глас заговори от седлото си:

— Вдигането на мъглата ги е объркало! Сега е моментът да атакуваме! Кушитите нямат лъкове и те ще маскират цялото

настъпление. Една атака с моите рицари и ще ги натикаме обратно в редиците на шемитите, разрушавайки формацията им. Последвай ме! Ще спечелим тази битка с единствен удар!

Конан поклати глава.

— Ако се биехме срещу обикновен враг щях да се съглася. Но това объркване тук ми се струва повече като примамка, отколкото истина, сякаш има за цел да ни съблазнят да атакуваме. Страх ме е от клопка!

— Тогава значи отказваш да тръгнеш? — извика Теспидес, чието лице бе потъмняло от напора на чувствата.

— Защо не проявиш разум — възкликна Конан. — Имаме предимството на позицията...

С гневна клетва Теспидес извърна коня си и се спусна в галоп обратно в долината, където рицарите му го очакваха нетърпеливо.

Амалрик поклати глава.

— Не трябваше да му позволяваш да се връща, Конан. Аз... виж там!

Конан скочи на крака с проклетие. Теспидес се бе върнал при хората си. Страстният му глас можеше слабо да се долови, но жестът му към приближаващата орда бе достатъчно изразителен. В следващия момент петстотин копия вдигнаха остриетата си и облечената в стомана войска се втурна с грохот на копита надолу по долината.

Един млад паж дотича от шатрата на Ясмела, викайки към Конан с острия си, развълнуван глас:

— Милорд, принцесата пита защо не последвате и подкрепите граф Теспидес.

— Защото не съм такъв велик глупак като него — изръмжа Конан, отпусна се отново на канарата и продължи гризането на огромния говежди кокал.

— С получаването на повече власт започваш да ставаш по-сдържан — обади се Амалрик. — Лудост, подобна на тази, винаги ти е доставяла особено удоволствие.

— Да, когато трябваше да мисля само за собствения си живот — каза Конан. — Чакай... какво по дяволите...

Ордата бе спряла. От края на фланга се понесе колесница, управлявана от гол мъж, който шибаше коня като бесен. Другия в колесницата имаше висока фигура, облечена в роба, блестяща с всички

цветове на дъгата под слънцето. Той държеше в ръце огромен златен съд и изливаше от него тънка струйка от нещо, което искреше под слънчевите лъчи. Колесницата трополейки мина по целия фронт на пустинната орда, оставяйки зад колелата си, като вълна след кораб, дълга тънка линия, блестяща в пясъците като фосфоресциращата следа от змия.

— Това е Натохк! — изруга Амалрик. — Какво ли дяволско семе е посял?

Атакуващите рицари не забавиха главоломния си ход напред. Още петдесет крачки и те щяха да се забият в неравните редове на кушитите, които стояха неподвижно с вдигнати пики. В този момент излезлите начело рицари стигнаха до тънката линия, която продължаваше да блести в пясъка. Те не обърнаха внимание на заплахата може би скрита в нея. Но в момента, когато стоманените копита на конете стъпиха върху ѝ, стана както когато стомана удря в кремък ... но с много по-ужасяващ резултат. Мощна експлозия разтърси пустинята, която сякаш се разцепи по тънката линия и страхотен ослепяващ пламък избухна по нея.

В този момент цялата предна редица на рицарите беше обхваната от този пламък, а конете и облечените в стомана ездаци загинаха в огъня като насекоми в горски пожар. В следващия момент задните редици минаха през обгорените им тела. Не можейки да спрат бързия си ход, редица след редица се стоварваше върху останките. С ужасяваща неочакваност атаката се превърна в погром, в който бронирани тела намираха смъртта си сред обезобразени цвилещи коне.

Илюзията за объркване сред редиците на ордата изчезна и войните отново заеха местата си. Дивите кушити се нахвърлиха върху безпорядъка, пронизвайки с пиките си ранените, разбивайки шлемовете на рицарите с камъни и железни чукове. Всичко приключи така бързо, че наблюдателите по склоновете останаха замаяни. Но ордата отново тръгна напред, разделяйки се на две за да заобиколи овъглените останки. По хълмовете се чу вик: „Ние не се бием с хора, а с дяволи!“

И на двата хребета планинците загубиха куража си. Един изтича към платото с пяна, стичаща се по брадата му.

— Бягайте, бягайте! — изхълца той. — Кой може да се бори срещу магията на Натохк?

С рев Конан скочи от канарата и го зашлеви с огромния кокал. Планинецът падна с кръв, стичаща се от носа и устата му. Конан изтегли меча си, а очите му се бяха превърнали в тесни процепи, през които се виждаше бушуващ син пламък.

— Марш на поста си! — изрева той. — Нека още някой се опита да направи крачка назад и ще му отсека главата! Бийте се, дявол да ви вземе!

Колебанието изчезна със скоростта, с която се бе появило. Свирепият темперамент на Конан бе като ведро ледена вода във водовъртежа на техния ужас.

— Заемете местата си! — разпореди той бързо. — И стойте на тях. Нито мъж, нито дявол не трябва да преминат днес през прохода Шамла.

Там, където периферията на платото стигаше до склоновете към долината, наемниците затегнаха коланите си и хванаха здраво копията си. Зад тях копиеносците седнаха в седлата си, а настрани бе заделен резерв от копиеносци, състоящ се от жители на Хорайа. За Ясмела, застанала бледа и безмълвна пред вратата на палатката си, тази войска изглеждаше като жалка шепа хора пред приближаващата я пустинна орда.

Конан стоеше сред копиеносците. Той знаеше, че нашествениците няма да опитат атака с колесници нагоре в прохода, защото щяха да попаднат под стрелите на стрелците, но въпреки това изсумтя изненадан, виждайки ездачите да слизат от конете си. Тези диваци нямаха обози с хранителни припаси. Мехове и торби висяха на седлата им. Сега те изпиха последната си вода и захвърлиха меховете настрани.

— Това е отряда на обречените — прошепна той, докато бойците подреждаха редиците си. — Бих предпочел кавалерийска атака, ранените коне скачат настрани и разрушават реда.

Ордата се бе подредила във формата на огромен клин, във върха на който бяха стигийците, тялото му бе от войските на обленените в ризници асшури, а по фланговете застанаха номадите. В плътни редици с вдигнати щитовете те вървяха напред, а зад тях висока фигура, изправена в спрялата колесница вдигна ръце в широките ръкави на робата си в жест на мрачен призив.

Когато ордата навлезе в широкия отвор на долината, стрелците изстреляха стрелите си. Въпреки стегнатите си редици, войните падаха с дузини. Стигийците бяха оставили лъковете си — посрещайки залпа с глави в шлемове и тъмни светкащи над щитовете очи, те продължаваха неумолимия си ход, стъпвайки по телата на падналите си другари. Но шемитите отвърнаха на огъня и облаци от стрели затъмниха слънцето. Конан наблюдаваше люшкащите се човешки вълни и се питаше каква нова ужасна магия ще извика магьосникът. Нещо му говореше, че Натохк, както всички като него, е по-страшен в защита, отколкото в атака и затова предприемането на офанзива срещу него, би означавало да се предизвика катастрофата.

Но онова, което тласкаше ордата между зъбите на смъртта със сигурност бе магия. Конан затаи дъх при гледката на загубите, причинявани на прииждащите редици. Краищата на клина изглеждаха размити и долината вече бе застлана с телата на мъртвите. Живите обаче нападаха като луди, за които смъртта е нищо. Просто с броя на насочените нагоре лъкове те започваха да надделяват над стрелците по скалите. Облаци стрели се носеха към планинците, принуждавайки ги да се крият. Паника обхвана сърцата им при вида на тази неумолима атака и те опъваха тетивите на лъковете си с очи, святкащи като на хванати в капан вълци.

Ордата наближи тясното гърло на прохода и върху главите им се посипаха канари, смазвайки десетки, но това не притъпи атаката. Вълците на Конан се приготвиха на неизбежния сблъсък. Благодарение на строго спазвания боен ред и на по-добрите си брони те почти не бяха пострадали от стрелите. Но Конан се страхуваше от силата на удара, тогава когато масивния клин щеше да се заби в тънките редици на неговите войни. И сега той разбра, че тази атака не може да бъде спряна. Той сграбчи за рамото захеемицеа, стоящ наблизо.

— Има ли някакъв път, по който ездаци могат да слязат долу в глухата долина отвъд западния хребет?

— Да, стръмна, опасна пътека, тайна и вечно охранявана. Но...

Конан го бе повлякъл със себе си до мястото, където Амалрик седеше на огромния си боен кон.

— Амалрик! — извика той. — Последвай този мъж! Той ще те отведе във външната долина. Стигни до края ѝ, заобиколи хребета там и удари ордата в тил. Не говори сега, а тръгвай! Знам, че е лудост, но

така или иначе сме обречени. Поне да продадем живота си колкото може по-скъпо! Бързай!

Мустаците на Амалрик щръкнаха в зла усмивка и миг по-късно той и копиеносците му последваха своя водач в плетеницата от дерета, през която се слизаше от платото. Конан изтича обратно при своите войни с пики, извадил меча си.

Не беше избързал. И от двете страни планинците на Шупрас, полудели от мисълта за предстоящото поражение, отчаяно заливаха с дъжд от стрели нашествениците. Хората умираха като мухи както в долината така и по склоновете. С рев и неудържим напор нагоре стигийците се стовариха срещу наемниците.

Във вихрушката от звъняща стомана, бойните редици се люшнаха и поддадоха. Започна схватката на закалените в битки благородници срещу професионалните войници.

Щитове се стоварваха срещу щитове, а между щитовете се мушваха копия и шурваше кръв.

Конан видя могъщата фигура на принц Кутамун през морето от мечове, но натиска на атакуващите го задържаеше тяло в тяло с тъмнокожи същества, които охкаха и сечаха. Зад стигийците асшурите напиреха и викаха.

От двете страни номадите се изкатериха по скалите и се вкопчиха в ръкопашен бой с планинците. Навсякъде по билата на хребетите се водеше битка със сляпа, люта ожесточеност. Пуснали в действие зъби и нокти, с пяна на фанатизъм, избила на устата им, войните на ордата нападаха, убиваха и сами умираха. С развяващи се коси голите шемити, виейки се появиха на полесражението.

На Конан му се струваше, че заслепените от потта му очи виждат някакъв бушуващ океан от стомана, който разгневен се надига за да запълни долината от край до край. Битката беше навлязла във фаза на кървава безизходност. Планинците удържаха склоновете, а наемниците, стиснали окървавени пики в ръцете, забили широко крака в напоената с кръв земя, преграждаха прохода. По-изгодната позиция и по-добрата броня за момента балансираха превъзходството в брой. Но това не можеше да продължава. Вълна след вълна побеснели лица и блестящи копия напиреха нагоре, защото асшурите запълваха празнините в редовете на стигийците.

Конан вдигна поглед с надеждата да види войните на Амалрик откъм западния склон, но те не идваха и неговите бойци започнаха да се огъват под ударите. И Конан изостави всяка надежда за победа и оцеляване. Изрева някаква команда към задъханите капитани, проби си път и се затича през платото към останалия хорайски резерв, който напрегнато очакваше. Той дори не погледна към шатрата на Ясмела. Беше забравил за принцесата; единствената му мисъл бе дивия животински инстинкт да убие преди да умре.

— Днес ставате рицари! — изсмя се той свирепо, сочейки с меча си, по който се стичаше кръв, към конете на планинците, спешени наблизко. — Качвайте се на тях и ме следвайте в Ада!

Планинският кон лудешки се изправи на задните си крака от допира на непознатата котска броня и плътният смях на Конан се разнесе над грохота на битката, когато той ги поведе към мястото, където източният хребет се отделяше от платото. Петстотин пехотинци — обеднели патриции, по-малки синове, „черни овци“, яхнали полудиви шемитски коне, нападаха една армия, при това надолу по склон, по който никога по-рано не се бе осмелявала да мине кавалерия!

Те профучаха през задръстения от битката проход и излязоха на застлания с трупове хребет. Втурнаха се надолу по стръмния склон и част от тях загубиха почва под краката си, попадайки под копитата на конете на другарите си. Хора под тях пищяха и отчаяни вдигаха ръце, но светкавичното нападение ги разкъса, както лавината разкъсва млада горичка. Прекосявайки гъстите тълпи, хорайците оставяха зад себе си плътен килим от смазани тела.

И в този момент, докато ордата се извиваше около себе си, войните на Амалрик, след като си бяха пробили път през кордон от ездаци, с който се бяха сблъскали във външната долина, се понесоха откъм далечния край на западния хребет и пометоха войните в клина, разпилявайки ги във всички посоки. В атаката на Амалрик имаше цялата деморализираща изненада на атака в тил. Мислейки, че са обградени от превъзхождаща ги войска и ужасени от мисълта за бъдат отрязани от пустинята, пълчищата на номадите се разкъсаха и обърнаха в бяг, всявайки хаос сред по-устойчивите от останалите. Последните също се объркаха и конниците минаха през тях. Изкатерилите се по склоновете войни се разколебаха и планинците се стовариха отгоре им с нова ярост, изблъсквайки ги надолу.

Парализирана от изненада, ордата се разпадна преди да има време да осъзнае, че нападналите ги са само шепа хора. Но веднъж разпаднала се, дори магьосник не би могъл отново да я събере. През морето от глави и копия смелчаците на Конан съзряха ездачите на Амалрик, които си пробиваха път през безредното бягство, видяха вдигането и спускането на секири и боздугани и дивата радост на победата нахлу в сърцето на всеки мъж и наля сили в ръцете му.

Запъвайки здраво крака в люшкащото се море от кръв, чийто алени вълни се плискаха около глезените им, въоръжените с пики бойци, окупирали входа на прохода, тръгнаха напред, премазвайки вълнуващите се редици пред тях. Стигийците устояха, но зад тях асхурите се стопиха, а през телата на благородниците от юга, които бяха избити до крак, минаха наемниците за да разбият и смажат огъналата се маса, която бе останала.

Горе на скалите старият Шупрас лежеше пронизан със стрела в сърцето; Амалрик, ругаейки като пират, също бе на земята с копие през набедреника си. От качилите се на конете пехотинци, които Конан бе повел, в седлата бяха останали само около сто и петдесет. Но ордата бе разбита. Номадите и копиеносците в ризници се бяха разпръснали, бягайки към лагерите си, където бяха конете им, а планинците се бяха спуснали по склоновете, доубивайки бегълците в гръб, прерязвайки гърлата на ранените.

В настъпилия червен хаос, едно ужасно привидение се появи неочаквано пред изплашилия се кон на Конан. Това беше принц Кутамун, гол, ако не се считаше набедрената му препаска, с вдлъбнатина на шлема и крайници, изплескани с кръв. С ужасен вик, той захвърли дръжката на счупения меч в лицето на Конан и скачайки, хвана оглавника на жребеца. Кимериецът полузамаян залитна в седлото, а тъмнокожият гигант със страхотна сила раздвижи цвилещото животно напред-назад, докато то загуби равновесие и рухна на земята върху окървавения пясък и извиващи се тела.

Конан скочи встрани при падането на коня и Кутамун се нахвърли с рев върху му. В лудия кошмар на схватката, варваринът така и не разбра как съумя да убие врага си. Единственото, което знаеше бе, че един камък в ръката на стигиеца се стоварваше отново и отново върху шлема му, хвърляйки искри в очите му, а самият той забиваше и забиваше кинжала си в тялото на противника без очевиден

ефект върху ужасяващата жизненост на принца. Светът вече се въртеше пред очите му, когато с разтърсваща конвулсивна тръпка той се вдърви и след това отпусна.

Залитайки Конан се надигна с кръв, стичаща се изпод изкривения му шлем и хвърли поглед над опустошението, простиращо се пред очите му. От хребет до хребет лежаха съсечените — един червен килим, който задушаваше долината. Това бе едно червено море, всяка вълна на което представляваше куп трупове. Телата запушваха гърловината на долината, с тях бяха затрупани склоновете. А долу, в пустинята клането продължаваше, след като оцелелите бяха стигнали до конете си и се насочиха навътре в пустинята, преследвани от преситените преследвачи и Конан стоеше смаян, виждайки колко малко са останали преследваните.

В този момент раздиращ писък надделя над звъна на оръжията. Нагоре по долината се носеше колесница без да обръща внимание на телата на убитите. Но не коне теглеха колесницата, а огромно черно създание, подобно на камила. В колесницата стоеше изправен Натохк с развяващи се одежди; приклепнало черно човекоподобно създание, което би могло да бъде сбъркано с гигантска маймуна, стискаше юздите и озверено шибаше с бич.

Донасяйки със себе си повея на изгарящ вятър, колесницата се изкачи по задръстения от трупове склон на долината и се насочи направо към шатрата, където Ясмела стоеше сама, изоставена дори от охраната си, която я бе напуснала, обхваната от треската за преследване. Конан, който стоеше като замръзнал, чу ужасения й писък, когато дългата ръка на Натохк я прихвана и я метна на колесницата. Тогава отвратителното животно зави и се понесе в обратна посока, надолу към долината и нито един от мъжете не се осмели да изпрати стрела или копие за да не улучи Ясмела, която се извиваше в ръцете на Натохк.

С нечовешки вик Конан сграбчи падналия си меч и скочи на пътя на колесницата. Но в момента, когато издигаше меча, предните копита на черния звяр го пометоха като гръмотевица и го захвърлиха настрани замаян и ожулен. Писъкът на Ясмела отекваше в ушите му, докато колесницата изтрополи надолу.

Рев, в който нямаше нищо човешко, се изтръгна от устните му, когато Конан скочи от окървавената земя, сграбчи юздите на един кон,

останал без ездач, който минаваше покрай него и се хвърли на седлото без дори за секунда да забави неговия бяг. Забравил всичко, той се носеше след бързо отдалечаващата се колесница. Като вихрушка мина той покрай лагера на шемитите. След това навлезе в пустинята, преминавайки покрай групи от своите конници и лудо препускащи ездачи от ордата.

Колесницата се носеше напред и Конан неумолимо я преследваше, но конят му започна да показва признаци на изтощение. Сега около тях се простираше гола пустиня, озарена от огненото великолепие на залеза. Пред него се появиха древните развалини, когато с неочакван писък, който вледени кръвта в жилите на Конан, ужасният кочияш изблъска Натохк и момичето от колесницата. Те се изтърколиха по пясъка и пред смаяния поглед на Конан колесницата и теглещото я привидение се трансформираха по невероятен начин. Огромни крила се разпериха над черната твар, вече изобщо неприличаща на камила, която се хвърли нагоре в небето, оставяйки след себе си диря от ослепителен огън, от която се разнесе гласа на черното маймумоподобно същество триумфално произнасящо нечленоразделни звуци. След което изчезна така бързо, сякаш беше само кошмар, стрелнал се през сън, обладан от привидения.

Натохк скочи, хвърли бърз поглед към мрачния си преследвач, който съвсем не бе спрял, а препускайки се приближаваше с недвусмислени намерения. При вида на сваления меч, от който капеше кръв, магьосникът сграбчи полуприпадналото момиче и изтича с него в развалините.

Конан скочи от коня си и се хвърли след тях. Той се озова в стая, озарена от призрачна светлина макар отвън бързо да се здрачаваше. Ясмела лежеше на черен олтар от нефрит и голото ѝ тяло блестеше под странната светлина, като че ли бе от слонова кост. Дрехите ѝ бяха безразборно пръснати по пода набързо и брутално разкъсани. Натохк чакаше обърнат към Конан — нечовешки висок и строен, облечен в блестяща зелена коприна. Той отхвърли назад воала си и Конан се взря в чертите, който бе видял изсечени върху зугитската монета.

— Да, затвори очи, куче! — гласът идваше като съскане на огромна змия. — Аз съм Турга Хотан! Дълго лежах в гробницата си, очаквайки деня на пробуждането и освобождението. Уменията, които ме спасиха от варварите преди много време, ме задържаха в плен, но аз

знаех, че ще настъпи ден, когато някой ще дойде... и той се появи за да изпълни предназначението си и да умре така, както нито един мъж не е умирал от три хиляди години насам! Глупако, да не мислиш, че си победил, защото разпръсна войската ми? Защото ме е предал и изоставил демона, който бях извикал за да ми служи? Аз съм Турга Хотан, който ще управлява света, независимо от жалките ти богове! Пустинята е пълна с моите хора, а демоните ще изпълнят моите заповеди. Страстта ми към една жена ослаби моята магия. Сега жената е моя и пирувайки с душата ѝ, аз ще стана непобедим! Назад, глупако! Ти не си победил Турга Хотан!

Той хвърли жезъла си в краката на Конан, който отскочи с неволен вик. Защото при падането си жезълът претърпя ужасна трансформация: очертанията му се размиха и раздвижиха и една качулата кобра се изправи съскайки пред вцепенения кимериец. С гневна клетва Конан нанесе удар и мечът разсече съществото на две. Пред краката му сега лежаха само две парчета от прерязан в средата абаносов жезъл. Турга Хотан се изсмя зловещо и извъртайки се вдигна нещо, което пълзеше в праха на пода.

В протегнатата му ръка нещо живо се гърчеше и извиваше. Този път това не бяха трикове със сенките: в голата си ръка Турга Хотан бе хванал черен скорпион, дълъг цял фут — най-ужасната пустинна твар, чието ужилване с опашка означаваше незабавна смърт. На подобното на череп лице на Турга Хотан се разля усмивка като гримаса на мумия. Конан се поколеба... и без предупреждение хвърли меча си.

Заварен неподготвен, Турга Хотан нямаше време да избегне удара. Острието го улучи под сърцето и се излезе зад раменете му.

Конан се отправи към олтара и взе Ясмела в окървавените си ръце. Тя конвулсивно го прегърна през врата и се разплака истерично.

— Всички дяволи на Кром, девойко! — изръмжа Конан. — Пусни ме! Петдесет хиляди души загинаха днес и работата, която трябва да...

— Не! — прошепна тя, притискайки се с конвулсивна сила, която за момента страхът и страстта бяха направили така варварска като неговата. — Няма да те пусна! Аз съм твоя по законите на огъня, стоманата и кръвта! Ти си мой! Там, навън, аз принадлежа на другите... тук — само на себе си... и на тебе! Не можеш да си тръгнеш!

Той се поколеба; главата му беше замаяна от силата на собствената му страст. Призрачната, неземна светлина все още витаеше из камерата, осветявайки мъртвешки лицето на Турга Хотан, което бе безрадостно озъбено в някакво подобие на усмивка. Навън, в пустинята, по хълмовете, в океана от мъртъвци продължаваха да умират мъже, виейки от раните си, от жажда и от лудост, и рухваха цели кралства. И изведнъж, всичко това бе пометено от някаква аленочервена вълна, неудържимо надигаща се в душата на Конан, който със сила обгърна с железните си ръце нежното бяло тяло пред себе си, блестящо с някакъв вселяващ лудост вълшебен огън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.